

Column Elske over de Ouderraad

Elske Rollema is moeder van twee dochters; haar gezin ontvangt zorg binnen Levvel. Ze is actrice, maker en trainingsacteur (oefenmens) binnen zorg, welzijn en onderwijs. En Elske is lid van de Ouderraad van Levvel.

Ik krijg een app over het Oudercafé van een vriendin. *Iets voor jou?*

Ja! Wanneer? Waar? Hoe laat? Kan ik dan? Lukt dat wel? Waarom weet ik dit niet?

Door alles wat er gaande is en omdat het uitzicht vanuit overleving in het raamwerk van tolerantie al buiten de kaders reikt, kan er niets bij. Toch blijft er iets broeien. Iets wat schuurt tussen frustratie en nieuwsgierigheid.

De wachtruimte op Meibergdreef. Een poster: Oudercafé.

Vanavond. Kak. Dat is waar ook. Deze stuurde vriendin laatst door.

Ik app haar. *Wil wel. Lukt niet, jullie?*

Nee. Helaas. Snel koffie. X

Wanneer lukt. Zuurstof delen X

Ik besluit het wel te delen op mijn pas gestarte Instagram-account.

(Moet je echt iets mee doen, jij maakt toch zorgtheater? Jij had toch ervaring met?)

Wie weet kan iemand anders van mijn 6 volgers wel.

Een paar weken later zie ik een flyer.

Wil je meedenken, adviseren? Meedenken over Oudercafé? Kom bij de Ouderraad.

Wanneer? Tussen evaluaties, halen, brengen, meltdowns, die van mijzelf of van dochters, de was, mantelzorg, ook eens stofzuigen in de hoekjes, rekeningen, to-dolijstjes, creatieve onaffe schrijfsels, psycho-educatie, OB (Geen tampons, ouderbegeleiding) OPP en MDO en ST. (Soms gooi ik er inmiddels zelf afkortingen doorheen, of bedenk ik ze zelf, om een zorgmedewerker dan vragend te zien kijken :-))

Levvel vraagt heel expliciet om mee te denken. Dit reikt verder dan meegaan op schoolreis of luizenkammen.

Ik mijmer weg. Die tijd.

Dream on Levvel, dat is tijd die ik al te kort kom. Met dochters, lief, dat boek lezen, die docu zien, zou ik nog kunnen dansen trouwens? Voorstelling maken, resten van een sociaal leven. We komen net van de vorige zorginstelling, hoelang blijven we hier? Hoeveel kan je doen? Vrijwilligerswerk?

En mijn werk dan? Waar investeer ik die tijd in?

Wie weet geeft dat antwoord aan de veelvuldige oproepen en posters naar ouders?

Mijn brein gaat op hol. *Adem diep in door je neus, hou vast, 2,3 en laat los*

Dan denk ik, moet alles in die window passen, of kan ik ook mijn raamwerk groter maken?

Ouderraad, dat is iets met bestuur en raad.

Ik stel me vier stoffige heren in grijs pak met stropdas voor, in muffe sigarenrook en stapels papieren urenlang in een saaie kamer met een tikkende klok op koude avonden in tl-licht.

Dit beeld klopt niet met de mensen die ik ontmoet binnen Levvel.

Het schuurt: *kan ik iets bijdragen? Ik heb wel wat ideeën.*

Ik laat het gaan. Maanden waarin veel gebeurt. Het Leven.

Deze periode zit ik veel in de AMC-kantine, waar ze me al herkennen, soms al per ongeluk personeelskorting geven. Soms kom ik zelfs bekenden tegen. Ouders. Jullie ook hier?

In zorggesprekken gaat het vaak over het netwerk, de Village. Hoe klein of groot die cirkel is. Er is een soort van hechting, verbinding en oprecht contact. Uit het isolement geraken.

Ik stort vaak mijn hart uit bij behandelaren van Levvel. De tissues staan al klaar als ik kom. Levvel is zelfs inmiddels onderdeel van die cirkel. Beseffen ze dat? Natuurlijk wel.

Denk en praat mee, kom bij de Ouderraad. Daar is ie weer. De poster.

Het schuurt weer, maar op een goede manier. Er poppen ideeën op voor Oudercafés, ouderavonden en meer.

In de wachtruimte stuur ik een mail en ik zie het wel.

Hoi, ik zag de oproep, ik ben die en die en zou graag meedenken over dat weet niet zo goed hoe en wat en welke raad maar hoor graag meer en wie weet.

Verzend.

Na een week zit ik aan de telefoon.

Denk er rustig over na, vrijblijvend, kijk wat kan, vrijwilligersvergoeding, ik stuur alvast wat info, leuk gesprek.

Ik stotter dat ik het echt nog niet weet of het zal lukken en we bellen na de zomer weer.

Het beeld van papieren en lange raadszittingen blijft, maar het is zomervakantie, die we hard nodig hebben en die ons goed doet.

Summertime and the living is easy...

Ik doe aarzelend een eerste meeting mee, iets minder aarzelend een tweede.

Voor ik het weet ben ik al 6 vergaderingen verder. Online. Thuis, vanuit slaapkamer, bezemkast.

Het is mogelijk. Een kijkje bij de Ouderraad afgewisseld met de Cliëntenraad.

Met aardige hoofden. Betrokken mensen.

Pleegouders, jongeren, zorgmedewerkers. Niets stoffigs aan, integendeel.

Ik mag meedenken over herinrichting van een van de locaties, over de website, help mee met het organiseren van twee Oudercafés en brainstorm over Instagram en een podcast. Gek genoeg geeft het me nieuwe energie, draag ik iets bij en krijgt de kennis en ervaring vanuit privé en professie een stem, en leer ik.

Of ik niet een column wil schrijven. Jawel. Maar: Hoe dan? Wanneer dan?

Maar ik ben al aan het schrijven. Blijkbaar is dit wat ik wil doen.

Is dit niet hoe het ook werkt met zorg? Contact, verbinding, steun, tijd en vertrouwen, waar de beweging, met vallen en opstaan, uit voort kan komen?

PS.

Ik mis wel nog iets essentieels: andere Ouders!

Er zijn zo veel gebieden bij Levvel waar ik nog niets of te weinig van weet. Misschien zijn er meer ouders die vanuit al hun verschillende blikken en ervaringen iets willen bijdragen aan deze NIET stoffige raad?

Je mag me altijd contacten. Ook als je denkt: Hoe dan? Wanneer dan?

Volg ons op insta: @levvelouderraad

Er is ook een Kinderraad, Jongerenraad en Pleegouderraad

Voor meer info: mail mep@levvel.nl

